

Herinneringen

Anne-Marie
Hooyberghs

Roman

Een verhaal over liefde, troost en
de onvoorspelbaarheid van het leven

HERINNERINGEN

Anne-Marie Hooyberghs

Herinneringen

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3331 6
ISBN e-book 978 90 205 3332 3
NUR 344

Omslagontwerp en -illustratie: Bas Mazur
© 2013 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Zodra Kristie Vrank de deur opendeed, drong de stank haar neus binnen. De kamer was verduisterd. Iemand had de gordijnen dichtgeschoven, waardoor alleen nog diffuus licht de kamer binnendrong. Een kleine kier in het midden liet een straal helder licht op een ingelijste foto vallen die op een donker gebeitst kastje stond.

Kristie keek naar de oude vrouw die in het bed lag. Ze leek rustig te slapen, maar ondanks het vage licht kon je zien dat dat niet het geval was. Haar ogen waren open en weerkaatsten het licht dat door de kier naar binnen scheen. Verder waren ze dof en levenloos. Kristie keek naar het dode gezicht en probeerde voorzichtig de oogleden naar beneden te duwen, maar dat lukte niet. De ogen bleven half open, alsof ze niet wilden toegeven dat het zicht eruit was weggeglipt. 'Zo, mevrouw Schellens, is het nu dan toch gelukt?' vroeg ze zacht, alsof de vrouw haar nog kon horen. 'De vorige twee keren hebben we uw familie in allerijl opgeroepen omdat we verwachtten dat u de nacht niet zou halen, maar iedere keer verbaasde u ons door erbovenop te komen. Nu bent u dan toch gegaan. Ik hoop dat u gelukkig bent bij uw Ferdinand.' Ze keek naar de foto op het kastje: een oudere man met een pet op. Ze wist dat de vrouw gelukkig was geweest met haar man en kinderen, en dat de dood van haar echtgenoot, amper een halfjaar geleden, haar aftakeling en einde had bespoedigd.

Kristie werd opgeschrikt doordat de deur openging, en een andere jonge vrouw de kamer in kwam. 'O, ben je er al?' vroeg die luid toen ze Kristie naast het bed zag staan. 'Ik had je zo vlug niet verwacht.'

'Ik ben er ook nog maar net, Hanne. Ik kon wat eerder weg dan verwacht en ik wilde je niet alleen laten beginnen.'

'Dank je wel. Het is inderdaad niet plezierig in je eentje een dode af te leggen. Je weet dat er niets kan gebeuren, maar het blijft altijd een beetje griezelig. Laten we maar vlug beginnen. Maar eerst zal ik een raam openzetten.' Ze trok haar neus op terwijl ze naar het raam liep. Ze schoof met een zwierige beweging de gordijnen opzij, waardoor de kamer plotseling baadde in een zee

van licht. Ze deed het raam open en ademde diep de frisse lucht in alvorens zich om te draaien.

Kristie had de deken al van het bed getrokken en vroeg: 'Hoe is het met de familie, Hanne?'

Hanne haalde haar schouders op. 'Ach, ze zijn verdrietig, maar ze wisten dat dit zou komen. Het feit dat Mina Schellens bijna negentig is geworden, maakt het gemakkelijker te accepteren, maar een geliefde verliezen blijft moeilijk. Gelukkig waren de kinderen er allemaal bij. Ik heb hen naar de zithoek gebracht en hun koffie aangeboden, zodat ze in alle rust hun verdriet kunnen delen. Wanneer we mevrouw afgelegd hebben, kunnen ze nog afscheid nemen voordat de begrafenisondernemer haar komt halen.'

'Het zou mooi zijn als we haar ogen konden sluiten. Ik heb al geprobeerd ze dicht te krijgen, maar het lukte me niet,' zei Kristie terwijl ze Mina's nachtjapon uittrokken om het dode lichaam te kunnen wassen.

Hanne vulde een teiltje met water en nam de zeep. 'We zullen haar netjes wassen en haar haar mooiste kleren aantrekken. De rest is werk voor de begrafenisondernemer. Die weet daar wel raad mee,' antwoordde ze terwijl ze het badkamertje uit kwam. Kristie keek naar Mina's wasbleke, gerimpelde gezicht en het grijze haar dat alle kanten uit piekte. Het leek Hanne allemaal weinig te doen, maar Kristie probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn als haar eigen moeder daar zou liggen. Ze zou het fijn vinden als het laatste beeld van haar moeder was zoals ze echt was. Het zou haar verdriet verzachten. Ze wendde haar blik met een ruk af van het dode gezicht. De gedachte dat haar eigen moeder ook ooit zou sterven, benauwde haar. 'Wanneer ze gewassen is, zal ik haar haren onder handen nemen,' zei ze vlug om haar gedachten te verzetten.

Ze werkten in stilte verder. Mina werd zorgvuldig gewassen met een geurige zeep, haar haren werden keurig opgestoken, en ze werd aangekleed in haar mooiste jurk. Ze legden een paar kus-sens onder haar hoofd, zodat haar kin op haar borst rustte, en haar mond dicht bleef. Zo leken haar ogen ook meer gesloten. Hanne nam haar handen en vouwde de vingers in elkaar, waarna ze ze op het witte laken legde. Ze deed een paar stappen

achteruit en bekeek het resultaat. 'Dat hebben we netjes gedaan, Kristie. Zal ik de familie halen?'

Kristie knikte. 'Ik zal nog wat deodorant spuiten.' Daarna ze sloot het raam en trok ze de gordijnen weer dicht, maar ze zorgde ervoor dat er net voldoende licht binnenkwam. Ze keek nog een laatste keer naar het roerloze gezicht van de vrouw die ze zo lang gekend en verzorgd had. 'Rust zacht, mevrouw Schellens,' mompelde ze fluisterend, waarna ze de kamer verliet.

Door Kristies beroep als verpleegkundige in een verzorgingshuis voor bejaarden werd ze geregeld met de dood geconfronteerd. Dat kon bijna niet anders. Meestal kwamen hier alleen maar mensen die ziek waren of zo oud dat ze zichzelf niet meer konden helpen. Dan was de dood nooit veraf. Maar het bleef moeilijk eraan te wennen. Gelukkig had ze het zo druk dat ze bijna geen tijd had om er lang bij stil te staan.

Lopend door de gang haalde Kristie diep adem. Ze probeerde Mina Schellens uit haar hoofd te zetten. Er waren nog andere mensen die haar nodig hadden en die haar volle aandacht verdienden. Ze bleef staan bij een deur met nummer 14. De kamer was sinds vanochtend weer bewoond. Binnen een paar dagen zou er ook iemand anders in mevrouw Schellens kamer wonen. Wachtkamers van de dood. Kristie schudde haar hoofd. Zo mocht ze niet denken. Iedereen had recht op een waardige oude dag, en als dat niet meer zelfstandig kon, was het goed dat er plaatsen waren als hier, waar ze verzorging en ondersteuning kregen. Kristie klopte en wachtte. Maar toen ze niets hoorde, deed ze de deur open.

In eerste instantie zag ze niemand. Het bed was netjes opge maakt, en in de kamer stonden spulletjes die ze nog niet eerder gezien had. Er hingen een paar schilderijen aan de muur, en een zwarte leren relaxfauteuil stond met de rug naar haar toe bij het raam. De bewoonster moest dus al gearriveerd zijn. Een zekere Katarina Vanberkmoes, achtentachtig jaar, weduwe. Cerebrovasculair accident met linkszijdige verlamming, revalidatie, bloedverdunner Marcoumar. Dat was de informatie die ze vanochtend over de vrouw gelezen had.

Kristie glimlachte. Het feit dat ze niemand zag, was een goed teken. Dat betekende dat Katarina Vanberkmoes nog redelijk

gezond was en haar eigen weg kon gaan. Waarschijnlijk was ze al op verkenningstocht. Kristie kon beter over een uurtje terugkomen.

Ze wilde de deur weer dichtdoen, toen haar aandacht getrokken werd door een zacht geluid. Het was niet meer dan geritsel van papier, maar voor Kristie voldoende om de kamer in te gaan. Toen ze bij de leren fauteuil kwam, zag ze dat er iemand in zat. Doordat de hoge rugleuning naar haar toe stond, was het haar niet eerder opgevallen. Ze zag een kleine, tengere vrouw, bijna knokig, met wit opgestoken haar. Ze had een grote bril op, en haar gezicht vertoonde veel rimpels, maar ze zag er verzorgd en tamelijk gaaf uit voor een vrouw van haar leeftijd. Ze was ook netjes gekleed, in een rok met witte bloes en een bijpassend kort jasje. Er stond een koptelefoon op haar hoofd met van die enorme schijven, die niet alleen haar oren, maar ook de helft van haar hoofd bedekten. Haar hele hoofd verdween achter bril en koptelefoon. Ze zat geconcentreerd een boek te lezen.

Toen de oude vrouw merkte dat er iemand naast haar stond, ging er een schok door haar heen. Ze schrok, liet het boek op haar schoot vallen en zette de koptelefoon af. 'Tjonge! Je liet me schrikken, kind.'

'Het spijt me,' verontschuldigde Kristie zich. 'Dat was niet mijn bedoeling. Ik ben Kristie Vrank, de verpleegkundige van dienst. Ik kwam kijken hoe het met u gaat. Zo te zien hebt u het al gezellig ingericht.'

De vrouw keek haar geërgerd aan. 'Nou, noem het maar gezellig. Een slaapkamer blijft een slaapkamer. Daar kun je moeilijk een gezellige woonruimte van maken. Maar ze hebben me uitdrukkelijk gezegd dat ik geen patiënt ben, maar dat ik hier woon. Ik betaal voor deze kamer en ik verwacht dan ook privacy. Ik wil niet dat iedereen zomaar mijn kamer in en uit loopt. Ik wil zo vlug mogelijk een sleutel!'

Kristie stond een moment sprakeloos. Deze dame was niet op haar mondje gevallen. 'Ik heb echt geklopt, hoor. Maar dat hebt u waarschijnlijk niet gehoord door de koptelefoon. Bovendien moet ik u teleurstellen. De deuren worden hier nooit op slot gedaan. Anders kunnen we er in geval van nood niet in, ziet u, mevrouw Vanberkmoes.'

'Mevrouw Dubois! Ik wil aangesproken worden met de naam van mijn echtgenoot. Dat hij er niet meer is, wil niet zeggen dat ik zijn naam niet meer mag dragen!'

'Ik zal er rekening mee houden, mevrouw Dubois. Ik wil ook doorgeven dat ik over een halfuurtje terugkom om bloed te prikken. Uw bloed moet regelmatig gecontroleerd worden om de medicijnen zo goed mogelijk...'

'Ja, dat weet ik,' onderbrak de oude vrouw haar. Ze wuifde met haar hand in de richting van de deur. 'Ga nu maar. Dan kan ik verder lezen. Ik heb niet de hele dag de tijd om naar indringers te luisteren.' Ze zette de koptelefoon weer op haar hoofd, pakte haar boek op en deed alsof Kristie niet meer bestond. Een veelzeggend gebaar.

Kristie trok een verontwaardigd gezicht, maar besloot het erbij te laten. Wat had het voor zin haar ongenoegen kenbaar te maken? Ze verliet de kamer met de gedachte dat ze met deze mevrouw voorlopig nog niet klaar was.

Kristie had mevrouw Vanberkmoes al uit haar gedachten gezet toen ze de volgende kamer in ging, waar ze wel met open armen ontvangen werd. Ze kon haar energie beter aan deze mensen besteden.

Maar toen ze 's middags in de eetzaal bij haar collega's aanschoof, hoorde ze dat mevrouw Vanberkmoes al naam had gemaakt.

'Wat een kapsones heeft dat mens, zeg. Ik ging vragen of ze een bepaald dieet had en of er dingen waren waarvoor ze allergisch is, maar ze schopte me bijna de kamer uit,' hoorde ze Erika zeggen.

Hanne lachte luid. 'Dat had ik wel eens willen zien, Erika. Ze is toch gedeeltelijk verlamd?'

'Je weet best wat ik bedoel, Hanne. Het is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.'

'Ik hoef niet te vragen over wie jullie het hebben,' kwam Kristie ertussen. 'Ik heb ook kennisgemaakt met mevrouw Vanberkmoes. Noem haar alsjeblieft niet zo. Ze wil aangesproken worden als mevrouw Dubois, zoals haar overleden man heette. En ik kan jullie aanraden heel hard te kloppen en te wachten totdat ze je binnenlaat. Ze is erg op haar privacy gesteld.'

'Nou, dat kan ze vergeten. Ik heb geen tijd om uren aan een deur te wachten totdat mevrouw me wil ontvangen. Wie denkt ze wel dat ze is?' Hanne ergerde zich. Ze hadden zo al zo weinig tijd om alle mensen op een menswaardige manier te verzorgen. 'We zijn geen personeel dat haar op haar wenken bedient. Daar komt ze nog wel achter.'

HOOFDSTUK 2

'Kristie! Waar is mijn blauwe trui gebleven? Die dunne met die v-hals?'

Kristie zette de koffiekkan op het aanrecht en liep de trap op. Als Dimitri iets niet kon vinden, kostte het haar minder tijd naar hem toe te gaan dan aanwijzingen te geven, wist ze uit ervaring. Ze vond haar vriend voor de kleerkast, waaruit hij een paar stapels t-shirts en truien had gepakt die nu uitgespreid op het bed lagen.

Kristie ging naar de kast en pakte de trui eruit. 'Moet je daar zo'n puinhoop voor maken, Dimi?' vroeg ze, terwijl ze naar de chaos op het bed wees. 'Ik hoop wel dat je alles netjes teruglegt.' 'Oké, straks. Ik heb nu geen tijd,' mompelde Dimitri terwijl hij de trui over zijn hoofd trok. 'Is er koffie?' Zonder op antwoord te wachten stommelde hij de trap af.

Kristie keek naar het bed en schudde haar hoofd. Waarom lukte het haar niet hem een beetje meer orde bij te brengen? Hij zei wel dat hij alles zou opruimen, maar tussen zeggen en doen lag een wereld van verschil. Het kwam erop neer dat zij altijd alles kon opruimen, omdat het anders niet gebeurde. Ze zuchtte en begon de kleren netjes op te vouwen en in de kast te leggen.

'Ik ben weg!' hoorde ze Dimitri roepen. 'Tot straks. Kusjes.' Ze hoorde de deur dichtslaan. 'Die kusjes heb ik toch maar mooi gehad,' zei ze sarcastisch. Ze keek naar haar spiegelbeeld in de grote spiegel aan de muur en zag een vrouw van zevenentwintig met blond haar tot op haar schouders. Ze had Dimi's pyjamaasje aan, waar haar lange slanke benen onderuit kwamen. Hoewel het kledingstuk een aantal maten te groot was, stond het haar wel. Ze nam verschillende houdingen aan en bekeek zichzelf kritisch. Ze had zichzelf nooit mooi gevonden, maar volgens Dimi kon ze gemakkelijk voor fotomodel doorgaan. Ze stak haar tong uit. Dat zou je op dit moment echt niet zeggen, met die slaperige kop en haren die alle kanten uit piekten. Ze keek naar een foto van Dimi op het nachtkastje. Zwart haar, bruine ogen, een lachende mond met een stel witte tanden. Een knappe man. Ze had hem drie jaar geleden leren kennen, en ze woonden nu al bijna twee jaar samen in dit oude huisje dat ze redelijk goed-

koop konden huren. Ze dacht terug aan hun eerste ontmoeting. Hij was heel onhandig, bang dat ze hem zou afwijzen. Hij zei dat hij verliefd op haar was geworden op het eerste moment dat hij haar zag en dat hij toen al zeker wist dat ze bij elkaar hoorden. Dat gevoel had ze toen ook gehad, maar de laatste tijd begon ze te twifelen aan hun relatie. Was dit het? Van verre een kus toeroepen, geen tijd hebben om te praten en elkaar zielenroerselen te ontfutselen. Het huishoudelijk werk dat altijd op haar schouder terechtkwam. De stiltes. Over hun seksleven mocht ze niet mopperen, moest ze toegeven. Was dit dan de sleur die in iedere relatie wel de kop opstak? Ze schudde haar hoofd. Dat wilde ze niet. Ze wilde een man die tijd voor haar maakte. En zelf wilde ze ook klaarstaan voor hem, ontdekken wat er in hem omging. Ze had gehoopt dat ze zijn gesloten en stille karakter kon doorbreken, maar Dimi bleek een oester, en dat ergerde haar meer en meer. Ze had behoefte aan praten, aan woorden, aan diepzinnigheid, aan emotie... En dat kon ze bij hem allemaal maar met moeite vinden.

Kristies blik viel op de wekker. Ze schrok toen ze zag hoe laat het was. Binnen tien minuten zou Emelie aan de deur staan. Ze hadden vandaag een vrije dag en zouden gaan winkelen in de stad. Het was maanden geleden dat ze elkaar gezien hadden, en ze keken er dan ook naar uit. Emelie Wouters en Kristie Vrankes waren al vriendinnen zolang ze zich konden herinneren. Ze hadden samen de lagere en de middelbare school doorlopen en waren toen altijd samen geweest. Maar daarna waren hun wegen uiteengegaan. Emelie ging Nederlands studeren, terwijl Kristie voor verpleegkunde koos. Haar vriendin werkte nu bij de redactie van een weekblad, terwijl Kristie meteen na haar schooltijd in het verzorgingshuis kon beginnen. Maar elkaar uit het oog verliezen deden ze niet. Geregeld stuurden ze elkaar sms'jes of ze belden elkaar, en af en toe spraken ze een dagje af om te shoppen en bij te kletsen.

Kristie draalde niet langer. Ze holde naar de badkamer en was net op tijd klaar toen de bel ging. Emelie straalde toen ze binnenkwam. Haar blauwe ogen glansden, en ze glimlachte geheimzinnig. Kristie keek haar bewonderend aan. 'Je ziet er goed uit, Emelie. Je straalt. Ik zie dat je je haar hebt laten doen. Dat

korte kopje past goed bij je,' complimenteerde ze haar vriendin. 'Dank je, Kristie. Ik denk dat dat stralen voornamelijk komt doordat ik me zo gelukkig voel. Ik zou het je op een geschikter moment willen vertellen, maar ik kan niet langer wachten. Ik ben zwanger!' Ze lachte nu voluit en draaide van blijdschap een pirouette. 'Kristie, ik ben zo blij. Wij zijn zo blij. Bram is natuurlijk ook in de zevende hemel. Hij kan bijna niet wachten tot het baby'tje er is. Maar hij zal toch nog zes maanden geduld moeten hebben.'

Kristie klapte verrukt in haar handen. 'Een baby'tje, wat heerlijk,' zei ze welgemeend. Ze drukte drie zoenen op Emelies wangen. 'Dan is het toch gelukt. Jullie hebben iets langer moeten wachten dan de meeste stellen. Emelie, jullie zullen wel dolgelukkig zijn.' Kristie wist dat Emelie en Bram al bijna een jaar aan het proberen waren zwanger te worden, en dat Emelie zich al zorgen begon te maken omdat het niet leek te lukken. Tot nu. Emelie knikte enthousiast. 'Ik kan mijn geluk niet op, Kristie. En Bram is zo lief voor me. Ik kan alle zwangerschapsongemakjes aan hem kwijt, en hij draagt me op handen ondanks mijn nukken en vreetbuien.'

'Ik ben blij dat het zo goed gaat tussen jullie, Emelie.'

Emelie keek haar vriendin bedachtzaam aan. Haar bedrukte blik bij de laatste zin was haar opgevallen. 'Bij jullie niet dan?' vroeg ze zachtjes.

Kristie leek te aarzelen. 'Ik kan niet zeggen dat het slecht gaat,' zei ze voorzichtig. Maar dan haalde ze haar schouders op. 'Ach, ik weet het niet, Emelie. Ik begin soms aan onze relatie te twijfelen. Waarschijnlijk ben ik te veeleisend en wil ik dat hij voortdurend voor me klaarstaat en dat hij alles tegen me zegt. Maar Dimi is geen man van veel woorden, en als je allebei gaat werken en ook nog onregelmatige diensten hebt zoals ik, heb je geen tijd om veel bij elkaar te zijn. Maar ook wanneer we bij elkaar zijn, wordt er weinig gezegd. En zeker van zijn kant. Ik houd van hem, Emelie, maar ik mis het intieme met hem, het praten over je gevoelens, het delen van je gedachten.'

Emelie drukte meelevend haar hand op Kristies arm. 'Het gaat wel over, meid. Ik moet eerlijk bekennen dat wij ook geen gemakkelijk jaar achter de rug hebben. Al die spanningen in ver-

band met de zwangerschap kunnen een relatie behoorlijk verzuren. Gelukkig is Bram nogal een open boek en praat hij heel gemakkelijk over wat hij op zijn hart heeft. Dat maakte die moeilijke tijd draaglijk. Ik moet je gelijk geven dat praten echt belangrijk is. Maar jullie wonen pas twee jaar samen. Ik kan me nog herinneren dat het de eerste jaren voor mij ook wennen was. Je moet elkaar nog leren kennen en elkaars eigenaardigheden ontdekken en accepteren. Ik weet zeker dat het goed komt tussen jullie. Zet die nare gedachten maar uit je hoofd. We gaan shoppen en lekker bijkletsen. Ik heb je heel wat te vertellen.’ Om haar woorden kracht bij te zetten trok ze Kristie aan haar arm de deur door.

Kristie kon nog net op tijd haar handtas grijpen voordat de deur achter hen dichtviel. Gelukkig was het eind mei en warm genoeg om zonder jas de straat op te gaan.

Toen Kristie laat die middag thuiskwam, zat Dimi op de bank televisie te kijken. Hij keek op toen ze binnenkwam. ‘Was het leuk?’

Kristie knikte. ‘We hebben weer voor een jaar bijgepraat,’ antwoordde ze. ‘Van shoppen is niet veel gekomen. We zijn van het ene terras naar het andere gegaan en hebben genoten van elkaar en honderduit gepraat. Maar Emelie had dan ook iets heel belangrijks te vertellen. Ze raakte er niet over uitgepraat.’

Hij vroeg niet wat er aan de hand was, leek in het geheel niet nieuwsgierig en keek gewoon verder naar het programma dat hij volgde.

Kristie ging naar de keuken, waar ze aardappels begon te schillen. Ze had gehoopt dat Dimi voor het avondeten had gezorgd, maar blijkbaar was het nog niet in hem opgekomen dat mannen ook kunnen koken. Toen de aardappelen opstonden, ging ze naast hem op de bank zitten en drukte ze een zoen op zijn wang. ‘Bram en Emelie zijn zwanger,’ zei ze toen maar ongevraagd. ‘Ze is nu een kleine drie maanden onderweg, en de baby komt eind november. Leuk toch? Ze hebben er zo lang op moeten wachten.’ ‘Dat is inderdaad goed nieuws.’ Hij keek haar plagend aan. ‘Zou jij ook graag zwanger willen worden? Daar wil ik wel werk van maken, hoor.’ Hij glimlachte en trok haar tegen zich aan.

Maar Kristie had nu geen zin in seks. Ze maakte zich los. 'Eigenlijk ben ik nu nog helemaal niet aan kinderen toe. Jij wel?' Ze keek hem vragend aan en zag dat hij zijn schouders ophaalde zonder antwoord te geven. Nu Kristie niet op zijn liefkozinger inging, richtte hij zijn aandacht weer op het programma. Maar ze nam geen genoegen met zijn zwijgen. Ze ging voor hem staan, zodat hij haar niet meer kon negeren. 'Zou jij graag een kind willen, Dimi?' vroeg ze terwijl ze hem strak aankeek.

Weer dat schouderophalen. 'Dat hangt af van wat jij wilt,' zei hij uiteindelijk. 'Zo te horen ben jij nog niet aan kinderen toe. Dan ik ook niet.'

'Heb jij dan geen eigen gevoel? Ik bedoel: dat ik nog niet aan kinderen toe ben, wil nog niet zeggen dat jij dat ook zo moet voelen.'

'Je maakt je druk om niets, Kristie. We zijn nog niet aan kinderen toe. Daar is dan toch alles mee gezegd? Ga eens opzij. Het was net zo interessant.'

Kristie zuchtte en ging naar de keuken. Ze vond dat Dimi alles zo gewoon en vanzelfsprekend opnam. Waarom had ze altijd het gevoel dat ze wel tegen elkaar spraken, maar dat er niets gezegd werd? Haar prins op het witte paard was op dit moment ver te zoeken. Ze had altijd gedroomd van een man die haar op handen droeg, met wie ze een hechte vriendschap en een diep vertrouwen kon opbouwen, een zielsverwant die haar met een half woord begreep en in wie ze zich terug kon vinden. Maar ze moest de realiteit onder ogen zien. Ze hoorde haar moeder nog zeggen: 'Een wijze raad, kind: de pure hartstocht van het begin gaat weg, maar groeit uit tot een dieper begrip, een samenvloeien van gevoelens als liefde, vertrouwen, respect en genegenheid. Dat alles geeft een band die bijna onverbreekbaar is.' Zo zou ze het ook willen. Daarom nam ze geen genoegen met wat ze nu voelde. Dit was lang niet wat haar moeder bedoelde. Daar was ze van overtuigd. Dimi zei bijna nooit iets, en als hij al eens iets zei, was het kort en bondig. Hoe konden ze elkaars respect en vertrouwen winnen als hij niet eens zijn gevoelens uitte?

Tijdens het avondeten probeerde Kristie de stilte te doorbreken door over iets anders te praten. 'Hoe was het op het werk?' vroeg ze tussen twee happen door. Ze wist dat Dimi het niet gemak-

kelijk had. Zijn leidinggevende functie bij een waterwinningsbedrijf maakte dat hij geregeld tussen twee vuren zat. Hij moest zijn bazen te vriend zien te houden, maar ook de werklieden. Dat maakte zijn baan behoorlijk zwaar. Ze begreep wel dat hij het thuis een beetje rustig wilde houden, maar dat betekende niet dat hij zijn mond moest houden.

'Hm, het ging wel.' Weer een stilte.

Kristie zou willen dat hij spontaan wat meer over zijn werk zou vertellen. Dan kon ze zich beter voorstellen wat hij de hele dag zoal deed. Maar meestal moest ze hem blijven bestoken met vragen, en dan nog kreeg ze nietszeggende korte antwoorden. Ze had het al een tijdje opgegeven. Ook nu vroeg ze niet verder. Ze was tot de slotsom gekomen dat hij er waarschijnlijk geen behoefte aan had erover te praten.

'We hebben gisteren mevrouw Schellens moeten laten gaan,' zei ze om het gesprek gaande te houden. 'Ze was bijna negentig en woonde al jaren in het centrum. We zullen haar missen. Maar er is ook een nieuwe vrouw komen wonen, een zeker mevrouw Dubois. Met haar zullen we nog heel wat te stellen hebben, vrees ik.'

'Hoezo?'

'Omdat ze niet op haar mondje gevallen is, ook al heeft ze onlangs een beroerte gehad en is ze op onze hulp aangewezen.' Ze vertelde hem over haar eerste confrontatie met de vrouw en vervolgde: 'Vanmiddag moest ik weer naar haar toe om bloed te prikken. Toen ik voor haar deur stond, klopte ik en bleef ik netjes wachten totdat ze de deur kwam opendoen. Nou, ik moet zeggen dat ik behoorlijk van slag was toen ik zag dat ze niet in een rolstoel zat, maar met een rollator liep. Het ging moeizaam. Ze sleepte met haar been, maar ze deed het toch maar. Ze zei niet veel, en het bloedprikken verliep in stilte. Maar toen ik weg wilde gaan, zei ze ineens: 'Dank je wel dat je gewacht hebt totdat ik je binnenliet. Het betekent veel voor me dat ik nog een beetje privacy heb.' Ze meende het, Dimi. Ze leek me daar echt dankbaar voor. Ik stond perplex. Je staat er nooit bij stil wat die mensen echt voelen en denken. De meeste bewoners hoor je nooit klagen, maar mensen als mevrouw Dubois...'

'...zijn eenzame zielen.'

Kristie keek Dimi verwonderd aan. 'Waarom denk je dat?'

Hij haalde zijn schouders op.

Kristie was het er niet mee eens. 'Als ze zich eenzaam voelde, zou ze niet iedereen wegsnauwen. Eenzame zielen zijn juist heel vriendelijk in de hoop dat je wat langer met hen wilt praten.'

Dimi stond op en begon de tafel af te ruimen.

Voor Kristie was dat een teken dat het gesprek ten einde was. Ze ergerde zich eraan en wilde hem dat net kenbaar maken toen hij zijn armen om haar heen sloeg en een zoen op haar wang drukte. 'Ga jij maar op de bank zitten, liefje. Ik zal de afwas wel doen.'

Kristies ongenoegen verdween op slag. Kijk, soms kon hij onverwacht lief uit de hoek komen. In dat opzicht was hij een schat, maar dan een schat die ze niet kon openmaken. Ze wist dat er juwelen in verborgen zaten, maar ze kon er niet van genieten. Ze kon ze niet aanraken, oppoetsen of herstellen.

'Ik zal je helpen, Dimi. Dan is het in een wip gebeurd, en hebben we nog wat tijd samen voordat je aan je dagelijks rondje joggen begint.'

Op dit moment was ze blij dat ze nog geen vaatwasmachine hadden. Ze keek hem aan en voelde dat ze nog altijd van hem hield en dat ze hun relatie een kans moest geven om op te bloeien. Ze hoopte nog altijd dat het beter zou worden, en dat ze hem kon veranderen in de man van haar dromen.

HOOFDSTUK 3

Kristie had mevrouw Dubois' kamer tot het laatst bewaard. Ze zag er een beetje tegen op naar binnen te gaan. Ze had van Erika te horen gekregen dat mevrouw de barones, zoals ze haar smalend noemde, het weer eens op haar heupen had. Ze had Erika uitgescholden en haar verder geen blik meer waardig gekeurd. Ook de schoonmaakster had op haar donder gekregen, omdat ze ten eerste gewoon was binnengekomen en ten tweede niet grondig genoeg had schoongemaakt. Kristie was dus gewaarschuwd. Maar ze kon de kamer niet langer negeren. Ze moest een bloedmonster hebben, en bovendien had de dokter mevrouw Dubois antidepressiva en een slaappil voorgeschreven, die Kristie nu bij zich had. Ze moest glimlachen. Niet alleen tegen hen spuide mevrouw Dubois haar ongenoegen, ook de dokter, de fysiotherapeut, de burens en zelfs de pastoor moesten het ontgelden. Ze was pas een paar weken hier en had al met iedereen ruzie gemaakt. Ondanks alles had Kristie zelf – afgezien van haar eerste ontmoeting – eigenlijk geen problemen met mevrouw Dubois ondervonden. Ze was stuurs en gesloten, dat wel, maar ze maakte haar geen verwijten en werkte goed mee wanneer ze bloed moest prikken. Kristie moest toegeven dat het pittige dameetje haar ook wel een beetje intrigeerde. Ze was anders dan de rest van de bewoners, en Kristie vroeg zich af wat er allemaal in dat hoofd omging. Ze haalde diep adem, klopte en wachtte geduldig. Het duurde even voordat de deur werd opengedaan. Deze keer zat mevrouw in een rolstoel. Ze zag er teer en fragiel uit, niet bepaald een vrouw met kapsones. Maar uiterlijke schijn kan bedriegen. Kristie wist uit ondervinding dat ze het beste zo min mogelijk kon zeggen, maar ze bleef wel vriendelijk.

'Goedemiddag, mevrouw Dubois. Ik kom nog een keer bloed bij u prikken, en ik heb ook een paar pilletjes voor u bij me die de dokter heeft voorgeschreven.'

De grijze wenkbrauwen schoten omhoog. 'Zo, heeft die pillendraaier dat toch gedaan?'

Kristie keek haar verbaasd aan. 'Wat bedoelt u?'

'Ik heb hem duidelijk gemaakt dat ik geen pillen hoef. Volgens hem ben ik angstig en verward. Alsof het abnormaal is dat ik

mijn ongenoegen kenbaar maak en iedereen erop wijs dat ik graag privacy wil. Daar betaal ik tenslotte voor. Zeg nou zelf: wat zou jij in mijn plaats doen?' Maar ze had de vraag nog niet gesteld, of ze wuifde die al weg en vervolgde: 'Ach, het heeft ook geen zin dat ik die vraag stel. Hoe kun jij weten hoe iemand als ik zich voelt? Je bent nog jong, nog onbekommerd om je gezondheid en het behoud van je eigenheid.'

'Hoe voelt u zich dan?' vroeg Kristie voorzichtig.

De oude vrouw keek haar doordringend aan. Even leek ze haar te willen toesnauwen dat dat haar zaken niet waren, maar toen ontspanden haar ogen en mondhoeken zich. 'Ik voel me vreselijk,' kwam er ten slotte uit. 'Je weet niet wat het is je vertrouwde omgeving te moeten achterlaten en je laatste restje zelfrespect uit handen te moeten geven omdat je zelfs je eigen lichaam niet meer kunt onderhouden. Ik probeer eraan te wennen omdat het niet anders is, Maar het blijft moeilijk.'

'Het spijt me,' zei Kristie zacht. 'Ik kan me voorstellen dat het niet plezierig is als je mentaal nog van alles wilt, maar het fysiek niet meer aankunt.'

De oude vrouw keek haar aan. 'Je lijkt me een verstandige jonge vrouw, en bovendien iemand die zich de noden van anderen aantrekt. Jij bent de enige die rekening houdt met mijn behoefte aan privacy, weet je. De enige die wacht totdat ik de deur kom opendoen, ook al kost het wat tijd voordat ik daarheen gesukkelde ben. Zelfs de schoonmaaksters stormen hier binnen alsof ik maar een ding ben dat ze opzij kunnen schuiven om hun zwabber in het rond te kunnen zwieren. Zou jij dat in je eigen huis kunnen verdragen? Dat heel de straat onaangekondigd bij je binnenloopt en je niet in staat bent de sleutel om te draaien om het hun te beletten? Gisteren kwam de directrice hier binnen met een groepje mannen en vrouwen in haar kielzog. Ze had geklopt, ja, maar de deur was al open voordat het geklop was verklonken. 'Dag mevrouw Vanberkmoes,' kirkte ze vriendelijk. 'Mag ik deze mensen even uw kamer laten zien? Het ziet er hier zo beeldig uit, weet u.' Nou, die heb ik meteen de gang weer op gestuurd. Heeft die vrouw dan geen begrip? Ik voelde me net een oude aap in een kooi.'

Kristie kon het niet helpen. Bij de gedachte aan het verbouwe-

reerde gezicht van de directrice schoot ze in de lach. 'Het spijt me dat ik moest lachen, mevrouw,' verontschuldigde ze zich toen ze uitgelachen was. 'Maar ik probeerde me het gezicht van de directrice voor te stellen. Dat moet hilarisch geweest zijn. Ik begrijp heel goed wat u bedoelt. Maar wij zijn eigenlijk onderbezet, zodat we ons de benen uit ons lijf moeten lopen om iedere bewoner naar behoren te helpen en te verzorgen. Sinds Livina met rugproblemen kampt, moeten we het met een collega minder doen en haar werk erbij nemen. Soms komt het op een paar minuten aan, ziet u, en daarom is het voor ons ook niet gemakkelijk aan ieders wensen te voldoen. We proberen er zo veel mogelijk rekening mee te houden.'

'Je hoeft de anderen niet te verdedigen. Niet iedereen houdt rekening met de wensen van een ander, zelfs al hebben ze tijd zat. Respect en medeleven met de medemens zijn niet meer van deze tijd. 'Empathie' is een woord dat veel mensen niet eens meer kennen. Bovendien kom ik op voor het recht om als bejaarde mondig te zijn, om onze behoeften en wensen kenbaar te maken, om ons leven tot het einde toe naar ons eigen gevoel leefbaar te maken. De meesten schikken zich in hun lot terwijl ze zich daar vreselijk ongelukkig bij voelen. Wel, dat wil ik niet, en ik hoop dat ik door mijn houding ook anderen daarmee kan helpen. Maar je ziet wat ik ermee bereik. Mijn dokter schrijft me pillen voor zodat ik net zo word als de anderen. Murw en verdoofd en niet eens meer tot leven in staat. Een zombie, een levende dode!'

Ze zag dat Kristie klaar was met het bloedprikken en rolde de mouw van haar bloes weer naar beneden.

Kristie was blij dat mevrouw Dubois eindelijk wat los begon te komen en iets van haar innerlijk prijs gaf. Naar haar woorden te oordelen was de kranige oude vrouw best intelligent en had ze alles nog goed op een rijtje, ondanks haar beroerte. Dat was heel positief, want haar moeilijke gedrag kon ook aan die beroerte te wijten geweest zijn. Kristie was opgelucht dat ze dat nu kon uitsluiten. 'Nou, dat zou ik zo toch niet zeggen, mevrouw. De meeste bewoners op deze gang zijn hulpbehoevend, maar toch nog vrij goed. Ze krijgen geregeld bezoek van hun familie, en zo te horen voelen ze zich hier gelukkig. Natuurlijk hebben ze ziek-

ten en kwalen. Daardoor zijn ze tenslotte hier beland. Een goede en gerichte medicatie kan wonderen doen en hun juist hun leven teruggeven.’ Ze nam het doosje met pillen uit haar zak. ‘Uw dokter zal wel weten wat het beste voor u is. Ik zal een glas water voor u inschenken en daarna wachten totdat u ze ingenomen hebt.’ Kristie nam de fles mineraalwater die op een tafeltje tegen de muur stond en wilde het glas ernaast vullen, maar mevrouw Dubois’ stem weerhield haar ervan.

‘Bespaar je de moeite, kind. Vertel me eens wat hij heeft voorgeschreven. En je hoeft er geen doekjes om te winden. Ik kom er toch wel achter.’

‘De dokter heeft u een licht antidepressivum en een slaappil voorgeschreven,’ antwoordde ze naar waarheid.

‘Dat antidepressivum kun je vergeten. Zoals ik al zei, hoef ik dat vergif niet in mijn lijf. Ik voel me kiplekker. Als ik mijn zegje doe en mensen tegen de haren in strijk, wil dat niet zeggen dat ik psychisch niet in orde ben. Integendeel, ik zou ziek zijn als ik niets meer kon zeggen, als ik niet meer voor mezelf kon opkomen. Zeg maar dat hij die pil zelf kan innemen. Ik ben ook geneigd de slaappil te weigeren, maar misschien moet je die toch maar hier laten. Ik houd er niet van en ik weet dat het verslavend werkt, maar ik kan zo moeilijk in slaap komen met al die geluiden die dwars door de muren lijken te komen. Zou je me de bijsluiter kunnen bezorgen? Ik neem niets in zonder te weten wat het is of welke bijwerkingen het kan hebben.’

Kristie keek haar bedachtzaam aan. ‘Geen probleem, mevrouw. Ik kan de bijsluiter straks bij u brengen. Als u wilt, kan ik u ook oordopjes bezorgen en kijken of er homeopathische of natuurlijke middelen zijn om beter in te slapen. Ik weet niet of ze even goed helpen, maar het is het proberen waard, en ze zijn in ieder geval niet verslavend.’

‘Zou je dat voor me willen doen? Oordopjes helpen niet. Dat heb ik al geprobeerd. Door dat vervelende gevoel in mijn oren kan ik de slaap niet vatten. Maar misschien kan valeriaan of hop me wel helpen.’ Ze keek verontschuldigd naar Kristie. ‘Ik ben bang dat al die klassieke pillen me apathisch maken. En dat wil ik niet. Ik wil voelen dat ik leef in de korte tijd die me nog rest,’ probeerde ze haar gedrag goed te praten.

Kristie glimlachte. 'Wie zegt dat u nog maar kort te leven hebt?' vroeg ze. 'We hebben hier twee mensen zitten die over de honderd geworden zijn. Nou, dan hebt u nog wat te goed.'

'Ik denk niet dat dat er voor mij in zit, kind. De specialisten zijn bang dat ik ieder moment weer een beroerte kan krijgen, en dan weet ik dat het met me gedaan is.'

'Het spijt me dat te horen. Zit het krijgen van een beroerte bij u in de familie? Hadden uw ouders of uw grootouders die problemen ook?'

De oude vrouw schudde haar hoofd. 'Ik weet het niet. Mijn grootouders zijn oud geworden en gingen dood. Zo simpel was dat in die tijd. Ze stierven thuis na een lange slepende ziekte of vielen ineens dood neer. Ik kan je niet vertellen hoe ze gestorven zijn, omdat ik er niet bij was en het nadien niet te horen heb gekregen. Als kind werd je toen van al die dingen buitengesloten. Maar ik zie hen nog wel opgebaard liggen. In de donkere voor-kamer, waarvan de vensterluiken dicht waren, en waarin een paar kaarsen om het hoofdeinde van de dode stonden te flakkeren. De vlammen dansten en maakten groteske schaduwpartijen op het bloemetjesbehang. Het rook vies in de kamer. Naar bederf. Ik kan de geur nog altijd ruiken. Mijn ouders, de familie en de burens stonden opgepropt in de kleine kamer en prevelden gebeden terwijl ze een rozenkrans tussen hun vingers lieten glijden. De dode leek te slapen, met twee geldstukken op de ogen om ze dicht te houden en met hun tandeloze mond halfopen. Ik vond het als kind – en zelfs als jongvolwassene – heel eng hun een laatste groet te brengen in die bedompte, stinkende, donkere kamers.' Ze zweeg abrupt. Het was net alsof ze in gedachten alles opnieuw beleefde en nu pas beseftte dat ze die gedachten hardop had uitgesproken.

'Ik kan me voorstellen dat het niet bepaald prettig geweest moet zijn. Dat enge gevoel en het verdriet dat u toen te verwerken kreeg,' probeerde Kristie zich in te leven.

De oude vrouw schudde weer haar hoofd. 'Ik kan niet zeggen dat ik me verdrietig om hen heb gevoeld. Ik kende hen bijna niet. Ik zag mijn grootouders af en toe wanneer we bij hen op bezoek gingen. Vooral mijn ouders praatten met hen. Wij, de kinderen, moesten met elkaar buitenspelen. Zo kan ik me dat herinneren.'

Het deed me dan ook niet zo veel toen ze stierven. In mijn ogen – de ogen van een kind – waren ze verschrikkelijk oud en gingen ze dood. Zo eenvoudig was het. Je kunt dat niet meer vergelijken met nu. Nu brengen grootouders hun kleinkinderen groot. Dat maakt de band veel hechter, veel intiemer en liefdevoller. Kristie had moeite om het te begrijpen, maar liet het erbij. ‘En uw ouders? Hebben die met hart- of vaatklachten te kampen gehad?’

Ze hoorde dat de oude vrouw diep ademhaalde. ‘Mijn vader is gestorven toen ik negentien was,’ zei ze ten slotte zacht. ‘Hij was een van de eerste slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog, en mijn moeder heeft zich lazarus gedronken en is op achtenvijftigjarige leeftijd in haar eigen braaksel gestikt.’ Er klonk verbittering in haar woorden.

‘Kon ze de dood van haar man niet aan?’ vroeg Kristie voorzichtig.

Mevrouw Dubois keek haar met een stekende blik aan. ‘Ze dronk al stevig voordat mijn vader stierf in dat bombardement,’ antwoordde ze vinnig. ‘Moeder is nooit een echte moeder geweest. Ik had drie oudere zussen en een broer, en we zijn allemaal onze eigen weg gegaan, zeker toen vader er niet meer was. Ondertussen zijn mijn zussen en broer allemaal overleden. Twee van hen aan kanker, één door een ongeval en één zus aan een hartinfarct. Maar die woog dan ook meer dan honderddertig kilo en leefde als een bourgondiër, ondanks herhaalde waarschuwingen van de dokter. Om terug te komen op je vraag: nee, dus. Beroerten zitten niet in de familie, voor zover ik weet. En nu wil ik rusten. Je vragen hebben me moe gemaakt.’

Kristie knikte, pakte de bloedmonsters en verliet de kamer in stilte. Ze was blij dat ze iets meer te weten gekomen was over deze fragiele vrouw. Het leek erop dat mevrouw Dubois eindelijk begon te ontdoeien, en Kristie vond dat ze geen gemakkelijk leven had gehad. Zeker niet toen ze jong was. Ze hoopte maar dat ze een beetje geluk gekend had toen ze ouder werd. Kristie vroeg zich af of ze lang getrouwd was geweest. Nergens waren foto’s te bespeuren, niet van vroeger, niet van nu, niet van vrienden of verwanten. Het was net alsof mevrouw Dubois helemaal alleen op de wereld was. Misschien was ze na de dood van

haar man een oude vrijster geworden, een knorrepot voor wie iedereen een straatje om ging. Kristie schudde glimlachend haar hoofd bij die gedachte. Nou, daar kon ze wel in komen. Maar toch was er iets aan dat tengere vrouwtje waardoor ze die laatste gedachte verwierp. Ondanks de nukken en grillen zat er ook iets zachts in haar. Een zekere tederheid, een warm verlangen. En ze was niet dom, helemaal niet. Ze las alles wat haar onder ogen kwam. Ze was een vrouw van de wereld, iemand die zich van alles en nog wat op de hoogte hield. Maar ook iemand die heel wat had meegemaakt. Niet alleen door het verhaal dat ze vandaag had verteld. Nee, soms kon Kristie de pijn ervan in haar ogen zien, ook al had ze helemaal niets verteld. Er was iets aan mevrouw Dubois wat haar intrigeerde, iets wat haar aantrok en waardoor ze de behoefte voelde meer over de oude vrouw te weten te komen. Ze kon niet verklaren waarom, maar er was een soort aantrekkingskracht die ze niet kon weerstaan.

Kristie probeerde de oude vrouw uit haar hoofd te zetten en legde de bloedmonsters in een voor dat doel bestemde la bij de receptie, waar ze zouden worden opgehaald om in een laboratorium geanalyseerd te worden. Daarna ging ze verder met haar ronde.

Eenmaal thuis zocht ze op haar computer naar een bruikbaar alternatief voor mevrouw Dubois' slaaptabletten. Ze zocht contact met dokter Geeren om hem op de hoogte te stellen van de wensen van de oude vrouw en om er zeker van te zijn dat een rustgevend middel als hop, valeriaan of passiebloem geen bijwerkingen zou hebben in combinatie met haar andere medicijnen. Hij had er geen problemen mee, maar vond haar tegenwerking in verband met zijn diagnose maar niets. Daar zou hij het binnenkort nog wel met haar over hebben.

De volgende dag ging Kristie met een doosje valerianapillen en een krachtige kruidenthee op basis van rustgevende planten naar mevrouw Dubois' kamer. Ze klopte aan, maar ondanks herhaald kloppen volgde er geen reactie.

Kristie deed de deur open en keek de kamer in. Het bed was leeg, maar toen ze de kamer verder in ging, zag ze het frêle vrouwtje in haar gemakkelijke fauteuil zitten. Ze staarde met

nietsziende blik door het raam en reageerde zelfs niet toen Kristie naast haar kwam staan.

Verontrust nam Kristie een oude, koude hand vast. 'Mevrouw Dubois?'

Het was alsof de oude vrouw met een schok weer tot bewustzijn kwam, want ze keek verwonderd op. 'O, ben jij het, Kristie?'

'Ik was verschrikkelijk ongerust omdat u niet op mijn kloppen reageerde. Het was net alsof u even van de wereld was.'

De oude vrouw schudde haar hoofd. 'Ik zat alleen met mijn gedachten ergens anders, kind. Er gaat zo veel door me heen. Zo veel. Ik zou willen dat ik op alle vragen een pasklaar antwoord had, maar dat is er niet, en dat zal er nooit komen ook. Maar soms... Soms zou ik willen...' Hier stopte ze. Ze haalde moedeloos haar schouders op. 'Ach, wat zit ik toch te kletsen? Ik denk niet dat jonge mensen geïnteresseerd zijn in herinneringen en wensen van oude mensen. Bovendien is dat niet belangrijk. Wat voorbij is, is voorbij.' Ze haalde diep adem en leek weer zichzelf. 'Zo, en wat kom je zo vroeg op de dag in mijn kamer doen? Dat ben ik niet van je gewend.'

Kristie glimlachte opgelucht. Ze was blij dat er niets ernstigs aan de hand was. 'Ik heb iets voor u bij me, mevrouw Dubois, en dat wilde ik u geven voordat ik aan mijn ronde begin.' Ze haalde de doosjes valeriaan en thee uit de zak van haar witte schort en zette ze op het bijzettafeltje naast de fauteuil. 'Valeriaan is heel doeltreffend voor een goede nachtrust, en de thee is een extraatje. Ik raad u aan voor het slapengaan twee tabletjes in te nemen en een kopje van deze thee te drinken. Het is altijd het proberen waard, en je kunt er niet verslaafd aan raken. Ik wilde ook nog zeggen dat ik het helemaal niet erg vind naar u te luisteren. Integendeel, ik ben zelfs heel nieuwsgierig naar uw leven. Ik vraag me soms af wat er achter u schuilgaat.'

De oude vrouw keek haar peilend aan, maar ging niet in op haar laatste woorden. 'Dank je,' zei ze ten slotte. 'Ik had niet verwacht dat je werk zou maken van mijn wensen. Hoeveel ben ik je schuldig?'

Kristie schudde haar hoofd. 'Het is u van harte gegund, mevrouw,' zei ze zacht. 'Ik hoop dat het helpt. Het spijt me dat ik niet langer kan blijven. Ik moet echt verder. Het lijkt erop dat ze

ons met een extra collega gaan versterken, en die zal heel welkom én nodig zijn. Dan kunnen we eindelijk ons werk een beetje naar behoren doen zonder de benen uit ons lijf te hollen. Tot straks, mevrouw.' Ze klopte nog eens geruststellend op haar hand en ging naar de deur.

'Zeg maar Katarina,' hoorde ze nog voordat ze de deur kon opendoen.

Kristie voelde haar hart opspringen en keek glimlachend over haar schouder. 'Tot straks, Katarina.'

Herinneringen

Anne-Marie
Hooyberghs

De jonge verpleegster Kristie, die in een verzorgingshuis werkt, sluit vriendschap met de 88-jarige bewoonster Katarina. Kristies vriend Dimitri is ergerlijk zwijgzaam en gelaten, terwijl haar collega François knap, sociaal en vrolijk is. Kristie moet dus moeilijke keuzes maken voor de toekomst, Katarina heeft moeite om haar verleden te verwerken. De twee vrouwen vinden steun bij elkaar en hun vriendschap wordt hechter – tot het noodlot onverbiddelijk toeslaat.

Herinneringen is de vijfde familieroman van Anne-Marie Hooyberghs. Haar ruime ervaring betaalt zich uit, maar de sprankeling die deze gepassioneerde schrijfster in haar verhalen brengt is onverminderd.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3331 6 / NUR 344

9 789020 533316

www.uitgeverijwestfriesland.nl